

COM UN INFANT

Fa temps que no record cap des somnis de nit,
però cada instant el visc somiant.

Procur no perdre'm res. Hi pos cada sentit.
Sé que s'oblit és important.

Vull ser constant
i un poc errant.
Vull ser feliç.
puc ser imprecís.

Paraules que endevín. Les jug somiant en vers.
Componc es meu univers.

I cant mentre camín. Ses notes van brollant,
soles es van precipitant.

Com un infant,
seguesc jugant.
Puc ser feliç,
vull ser imprecís.

Sa vida vol combat. Si es dia avui és trist,
el guanyaré somiant.

Crec en sa bona gent. Cerc color en tost de gris.
Expert en somnis constants,

Com un infant,
seguir jugant.
I ser feliç,
i ser imprecís.

CREC MIRAR

Es vent, d'un gest, t'ofega prest.
Tens ànsies de fugir
i sa vida *giravoga* seques es gener.

Descontent,
i es temps que et convida a partir
i deixar enrere ses llàgrimes vessades.
Entelat paisatge.

Crec mirar com dansen ses ones en s'embat.
Ho fan a ritme desordenat i es fonen de nou amb s'arena.

Caliu absent. oblida en ferm
que es temps no passa aquí.
Enredant colors que sembla que s'amaguen.

Silenciós
i quasi confós, per s'absència de sentits,
encarrila amb desmesura una retirada
d'un verd paisatge.

Crec mirar com dansen ses ones en s'embat.
Ho fan a ritme desordenat i es fonen de nou amb s'arena.

AMB UN DIT AS VIDRE ESCRIC

El cel obert, color de mel,
esborra es dol, tinta de sol.

Casa sentits, alça esperits.
Dibuixa al vol, vol un girasol

i un *nivolat*, fet de bovor.
Amb un dit as vidre escric: t'estim.

Flors i verdet d'un balconet.
Testos d'abril. Colors subtils.

Fragilitat. Bestialitat.
Vent delicat, gentil, irracional.

En terra humit. Dolç regalim
des mes d'agost tot ple d'olors.

Enfront vermell com es rovell.
Som caragol que menja col

en un *nivolat*, fet de bovor.
Amb un dit as vidre escric: t'estim.

Enyorament sempre impertinent
que lluita desarmat, amb certa temeritat,

com es perfum, que em pren es nas,
que sempre ensum

d'un *nivolat*, fet de bovor.
amb un dit as vidre escric: t'estim.

NO EM FACIS ONTES

No em facis ontes,
alerta amb *lo* que contes.

Branques noves d'arangi
mos recorden es camí
descobert un mes de juny,
quan més et vull,
quan més t'estim.

Moment sublim.
Tens es meus ulls.
Tu i jo, un embull.

No em facis ontes,
alerta amb *lo* que contes.

Un desig penjant d'un fil,
com es fruit des mes d'abril,
sa distància no em fa por,
faig fort el cor
amb gest subtil.

Et vull a mil,
calat a port
et sent ben prop.

No em facis ontes,
alerta amb *lo* que contes.

A les dotze des matí,
quan sent olor de romaní
mentre plou de mes de maig,
no en faré cas,
sent que estic viu.

I es sol somriu,
demana pas
pluja fugaç.

No em facis ontes,
alerta amb *lo* que contes.

ÉS QUAN ET SENT APROP

És avui que el cel és ben grisós
i olor aquelles ombres que s'amaguen.
Avui que es vent no està en repòs,
és quan et sent aprop.

És quan sa distància es fa sentir
i sa memòria brolla viva i clara,
quan vull que sigui dematí,
és quan et sent aprop.

Un instant recordant un desig infinitament errant.
Un instant escurçant sa distància que em fa mal.
És quan et sent aprop.

Es colors no volen lluir,
ma vida una travessa sense escales.
Cants de sirenes en sa nit,
és quan et sent aprop.

S'olor de sivina em deixa absent
i ses espurnes des meus ulls abracen
records d'un antic patiment,
és quan et sent aprop

Un instant recordant un desig infinitament errant.
Un instant escurçant sa distància que em fa mal.

He fet un gran salt i a cegues he pogut trobar
aquell mirador des d'on poder somiar.
És quan et sent aprop.

És avui que el cel és ben grisós
i aquelles ombres ja no em fan teulada.
Avui que es vent ja està en repòs,
encara et sent aprop.

TOT ESPERANT ULISSES

Ones que vénen,
mar que s'allunya.
Tot és ben prop. Tot és lluny.
Plors que s'enceten,
riures que es moren.
Quan creus que tens, tot s'esmuny!

Verd el cel i fresc l'estiu.
Jove el gran i cec l'altiu.
Una taula fa de llit.
Desescriu tot el que he escrit!

Un ocell baixa l'amor.
Mils d'amors senten l'enyor.
Un enyor se sent ferit.
Desescriu tot el que he escrit!

Plou de baix i ens mulla el cap.
Juga i guanya qui menys sap.
El cor no vol dir el pit.
Desescriu tot el que he escrit!

La raó és un moble vell.
Manar vol dir: un martell!
Amb el cap estabornit,
desescriu tot el que he escrit!

Cinc i cinc, mai no en fan deu.
Una església et marca un preu.
Un canó apunta amb el dit.
Desescriu tot el que he escrit!

Plora, plora, no hi ha draps!
Beu i canta i trenca els plats!
L'estratègia es cou de nit.
Desescriu tot el que he escrit!

Què més puc cantar-vos ja?,
si la festa no té pa!
El meu cap és un neguit.
Desescriu tot el que he escrit!

La tristesa guanya el cant.
L'esperança és un infant.
Llibertat: nom imparit.
Desescriu tot el que he escrit!

EI! QUE FRÀGILS SOM!

Ei!, que fràgils som!
Sense estimar, perdrem el món.

Ses coses que seguien es fil.
Sa fina retxa des calçons.
S'estrella de cada matí.
Es dies grisos de retorn.

Ei!, que fràgils som!
Sense estimar, perdrem el món.

Ses notes que no vas sentir.
Sa palla que confons amb joncs.
Ses hores as marge des camí.
Es amics que avui ja no hi són.

Ei!, que fràgils som!
Sense estimar, perdrem el món.

Ses mans gelades en ses nits.
Sa lluna perseguint es sol.

Ses vides que mos van fugir.
Es mars de tots es altres móns.
Ses aus que ahir vas descobrir.
Ses lluites plenes d'il·lusions.

Ei!, que fràgils som!
Sense estimar, perdrem el món.

AL FINAL DEL TEMPS **(L'ALÈ DE LES CENDRES)**

Cerca a la mar es gruix de sal
per fer silenci a tot es mal
amb qui ha viscut encongida.

Es demana si era normal,
sa mala sort va anar arrelant,
la va deixar malferida.

Va a la mar,
s'enfonsa en sa calma.
Cap a la mar,
s'hi fonen es sons de combat.

Sospira engronar ones a mà,
es joc perfecte per estar
prop de son pare a sa platja.

Aquell estiu tan sec, ferent i ardent,
clavava a un mar de blau intens
rajos de sol plens de coratge.

Va a la mar,
es fa bocins, es desfà.
Cap a la mar,
en es records des estimats.

Na Dèlia se'n va, ja no tornarà.
Ara ella somriu. La mort com un riu
cap a la mar.

En es repòs, savi guerrer,
hi faràs es darrer alè,
descansaran ses teues cendres

i combregaràs per sempre més
amb els que en tot temps van ser es teus
i per principis no es van vendre.

Ets a la mar,
t'enfones en sa calma.
Cap a la mar,
en es records des estimats.

Na Dèlia se'n va, ja no tornarà.
Ara ella somriu. La mort com un riu
cap a la mar.

EM DIUS QUE EM VOLS ESTIMAR

Avui plou, no hi ha ningú.
Es carrers de Ciutadella neden buits.

Una llum, diria que ets tu,
bellumeja en sa tempesta de quietud.

Em dius que em vols estimar!

Amb ses mans em mires bé.
Amb es ulls em poses tot de l'enrevés.

Tan aprop com sentir un vers,
arrossegues cada nota al desgovern.

Em dius que em vols estimar!

Cançons d'hivern,
sembla modern.
Cançons d'estiu,
sembla emotiu.

Entre cards, per camins vells,
per trobar tots es colors des firmament.

Ho farem cert, ho farem bé.
No voldrem patir cap més enfosquiment.

Em dius que em vols estimar!
Et dic que et vull estimar!

AQUEST PUNY D'ILLA

Exquisida illa,
que em cap en un puny,
tan plena de vida,
d'arrels i de llum.

Roqueta salada,
cosa de tots,
flor que suporta
tant i tant dolor.

Camps segats ploren i callen
i un immens silenci ofega sa nit.

La terra brama,
la terra, de dol.
Enderrossalls,
ses parets sense cor.

Sa vida s'apaga
i s'amaga de por.
Rotondes que
enterren es sol.

Camps segats ploren i callen
i un immens silenci ofega sa nit.
Es gemec d'un vell ullastre
capolat per s'asfalt, desastre consentit.

Plor per tu,
plor amb tu.

COM DOS PROSCRITS

Quan s'oratge es beu sa nit,
i es firmament brandeja estels,
es quan més prop et vull de mi.

Com si fóssim dos proscrits,
fugitius des temps,
d'una mirada veim el cel i l'infern.

Remor de fons, deu ser la mar,
rimant esquitxos i cocons de sal.

Saps que dibuixam camí,
i el timbram de bells colors.
i *lo* que voldria és que no acabés mai.

Saps que sa vorera riu.
Saps que es pins ombregen
i és on tu i jo perdem sa por i es recels.

Lleu sa claror, riure amagats,
llépols desitjos cauran tastats.

Sa pols que aixicam mentre marcam es pas,
tant si és dematí com si es sol se'n va.

no hi haurà fracàs. Anirem fins as final,
tant si és dematí com si es sol se'n va.

VIATGE A ÍTACA

Quan surts per fer el viatge cap a Ítaca,
has de pregar que el camí sigui llarg,
ple d'aventures, ple de coneixences.
Has de pregar que el camí sigui llarg,
que siguin moltes les matinades
que entraràs en un port
que els teus ulls ignoraven,
i vagis a ciutats
per aprendre dels que saben.

Tinguis sempre al cor la idea d'Ítaca.
Has d'arribar-hi, és el teu destí,
però no forcis gens la travessia.
És preferible que duri molts anys,
que siguis vell quan fondegis l'illa,
ric de tot el que hauràs
guanyat fent el camí,
sense esperar
que et doni més riqueses.

Ítaca t'ha donat el bell viatge,
sense ella no hauries sortit.
I si la trobes pobra, no és que Ítaca
t'hagi enganat. Savi, com t'hauràs fet,
sabràs el que volen dir les Ítaques.